

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.
(Priloga Vrtnu.)

Štev. 10.

Ljubljana, dne 1. oktobra 1895.

III. tečaj.

Ranjenec.

Naj bi tisto govoril, poleti je le prijetno, če je prav tako zelo vroče, da vse zeva. Koliko je pa to vredno, če človek ni vedno v strahu, da ga bo zgrabila ostra burja ter ga posadila s svojo mrzlo roko tje kam za cesto. Samo z otroci je križ po letu. Zjutraj se težko vstane, po dnevi so vedno na glavi, zvečer bi se pa najraje hladili na vrtu. In počitnice, te delajo še le preglavico. Šolske knjige, nù, saj veste, kako je. Kdo se bo učil med počitnicami!

Tudi Ličanova Zorka je uživala krasne ure počitka na svojem domu. Kdo ji bo torej zameril, če je zjutraj malo bolj »potegnila« ter čakala v mehki posteljici, da jo je solnce pozdravilo pod odejo. Njena sestra Rezika se je vsled tega ž njo včasih ponorčevala, češ: »Zorka in pa njena posteljica sta veliki prijateljici.« Mama so o taki priliki radi opravičili Zorko. Nù, saj je bila pa tudi najmanjša med vsemi otroci ter je hodila komaj prvo leto v šolo. Slednjič je bilo Zorki te norčije pa vendar preveč. Sklenila je torej, da bo bolj zgodaj vstajala. Vendar ni bilo tako lahko spolniti

sklepa. Ko se je zjutraj storil dan, je Zorka res privzdignila drobno glavico ter pogledala proti oknu z na pol odprtimi očmi, vstala pa le ni.

Nekega gorkega dne so pri Ličanovih kosili deteljo. Bilo je silno vroče. Kosci so kar zevali vročine ter pridno hodili gasit si žejo pod košato lipo, kjer je stal vrč z vodo. Bolj prijetno je sicer v hladu delati, če pa je tolika njiva detelje, kakor je bila Ličanova, se mora pa tudi v najhujši vročini kositi, da se spravi v lepem vremenu vse pod streho. Vreme o košnji kaj rado nagaja. Le majhen oblaček naj se prikaže na nebu, kmalu začne votlo grmeti, dež se ulije in ustavi se delo. In koliko težav je potem sè sušilom.

Ker so bili kosci ta dan posebno pridni, nesla jim je Rozika dopoludne veliko steklenico vina in bele pogače za dojučnik. Mala Zorka je tudi morala iti na njivo, ker bi ji bilo sicer preveč dolg čas doma. Sestrici prideta ravno k delavcem, kar silno otožno zacvili ptiček tam, kjer je kosil hlapec. Rozika in Zorka stečeta gledat, kaj se je zgodilo. Lepo pikasta prepelica se je zvijala po detelji. Revica se je bila pred kosci skrila v gosti detelji. Pa ostra kosa jo je vendar našla in ji ranila drobno nožico. Zorki se je uboga živalica v srce smilila. Glasno se je začela jokati. Najrajše bi bila okregala hlapca, pa premagala se je, ker je vedela, da se je prigodilo vse po nesreči. Sestrici toraj ujameta ranjeno živalico ter skušata ustaviti rdečo kri, ki je tekla iz nožice ter močila pisani krili. Milo ju je pogledovala uboga prepelica.

»Kaj hočeva storiti z njo?« sta se popraševali sestri.

»Izpustiva jo«, misli Zorka.

»Ne, če jo sedaj izpustiva, ji bo odtekla kri in bo poginila«, pravi Rozika.

Ko se tako posvetujeta in prevdarjata, kaj bi storili, pridejo mimo Zorkina učiteljica, gospodičina Ana, z Furlanijevo Pepino in Romano.

Zorka takoj steče k svoji blagi učiteljici poprašat, kaj naj bi storila z ubogo ptičico.

Gospodičina Ana je nasvetovala, naj vzamejo prepelico domov in, kadar ozdravi, jo bodo zopet izpustili. V veselem sprevedu so nesli sedaj ranjenca domov. Kdor je kaj nasvetoval, vse so poskusili, da bi le bol-

nik zopet okreval. Furlanijeva Pepina je prinesla arnike, da bi močili rano. Romana je iskala platnenih obvez, vsi so pa želeli, da bi bila prepelica kmalu zdrava.

Dva tedna so hodili naši »zdravniki« dan na dan obiskovat in lečit »ranjenca«. Počasi je prepelica popolnoma okrevala. Veselo je tekala po zeleni kletki ter pridno zobala rumeno proso. Nekega lepega jutra pa se prepelica oglasi ter veselo zapoje: »pet pedi.« S tem je bil poplačan ves trud in vse skrbi.

Komaj se je prikazalo zjutraj solnce, že se je razlegalo po Ličanovi hiši: »pet pedi, pet pedi.« Zorka je sedaj začela zgodaj vstajati, da je poslušala prepeličino petje. Njena dobra mama so se veselili, ko so videli, kako lahko vstaja njih hčerka, odkar je novi gost v hiši. Toda — nù, saj veste, kako je z otroci — Zorka se je temu petju kmalu tako privadila, da je rajše zjutraj v gorki posteljici »pod kožo gledala« kakor pa poslušala vedno isti »pet pedi«.

Nekega dne pa si misli Zorkina sestra, Rozika: »Le čakaj, Zorka, bodeš že začela zopet zgodaj vstajati.« Ko je zvečer Zorka že spala, vzame Rozika kletko, v kateri je bila prepelica, ter jo postavi prav blizo Zorkine postelje. Komaj se je drugo jutro danilo, že zapoje prepelica svoj navadni: »pet pedi.« Rozika pa hitro pristavi: »Zorka pa še spi!« Plaho pogleda sedaj Zorka izpod odeje, kaj je to, da danes njena ptičica poje:

»Pet pedi, pet pedi;
Zorka, glej, pa še spi!«

Urno vstane ter teče pravit mami, kako se norčuje ž njo njena ptica.

Od tistega dne je bila Zorka vsa drugačna. Vselej je bila na nogah, ko se je zdanilo. Lepo je molila v čast angeljčku varihu ter se začela učiti. Rozika pa je pravila Furlanijevi Romani, da prepelica sedaj vedno poje:

»Pet pedi, pet pedi;
Zorka se pa uči.«

Ličanova najmlajša hčerka še vedno rada prav zgodaj vstaja. Pobožno moli jutranjo molitev ter se pripravlja za šolo. Prepelica pa še zmiraj stanuje v zeleni kletki, kjer se ji prav dobro godi.

Fr. — ek.

